

Fővárosi Ítéltábla
1.Pf.21.002/2011/3.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Csanádi Márk ügyvéd (Dr. Csanádi Márk Ügyvédi Iroda) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a dr. Hartai Győző ügyvéd (Dr. Hartai Ügyvédi Iroda) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen, szerződés hatálytalanságának megállapítása iránt indított perében, a Pest Megyei Bíróság 2011. február 7. napján meghozott 16.P.20.920/2010/9. számú ítélete ellen, az I-II. rendű alperesek részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 127.000 (Százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget, és térítsenek meg az államnak - a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására - 776.700 (Hétszázhetvenhatezer-hétszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperesek házastársak, I. rendű alperes 2006. július 5-én vállalkozási szerződést kötött a felperessel. Az I. rendű alperes szerződésszegésére tekintettel a felperes 2007. augusztus 24-én a szerződéstől elállt és felszólította az I. rendű alperest a vállalkozói munkával nem ellentételezett vállalkozói díjelőleg és a késedelmi kötbér megfizetésére.

2007. december 4-én fizetési meghagyás kibocsátásával kérte az I. rendű alperes kötelezését 12.945.608 forint és ennek kamatai megfizetésére. Az I. rendű alperes 2008. április 8. napján benyújtott ellentmondása alapján perré alakult eljárásban a **F.B.** a 34.P.21.820/20008/8. számú ítéletében a kereset szerint marasztalta az I. rendű alperest, majd elrendelte a pénzkövetelés biztosítását, és az I. rendű alperessel szemben végrehajtási eljárás is indult. A **F.Í.** a 3.Pf.20.196/2010/4. sorszámú, 2010. május 5. napján hozott ítéletével a **F.B.** ítéletét helybenhagyta. A fenti peres eljárás alatt az alperesek 2008. május 6-án házassági szerződést kötöttek. Ebben rögzítették, hogy az 1986. május 16-i házasságkötésüktől a házassági életközösség közöttük háborítatlanul fennáll, a szerződéssel a házasság alatt szerzett közös vagyonukról rendelkeznek. Az azonos arányú közös tulajdonukban álló, s-i lakásingatlanból az I. rendű alperes $\frac{1}{2}$ eszmei tulajdoni hányadát terhekkel terhelten, és az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonában álló s-

i társasházi lakásingatlant terhekkel terhelten a II. rendű alperes külön tulajdonába utalják. Az I. rendű alperes hozzájárult ahhoz, hogy a II. rendű alperes tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba vétel jogcímén a terhekkel terhelten bejegyezzék. A szerződés alapján a II. rendű alperes tulajdonjoga mindkét ingatlan tekintetében bejegyzésre került.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek által kötött házassági szerződés vele szemben hatálytalan, mert igényének kielégítési alapja elvonására irányult. A bíróság annak tűrésére kötelezte a II. rendű alperest, hogy a szerződéssel átruházott ingatlanok tulajdoni hányadából a felperes a követelését kielégíthesse, azokra végrehajtást vezethessen.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, a II. rendű alperes írásbeli védekezést nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperesek 2008. május 6. napján kötött házassági szerződése a felperessel szemben hatálytalan. A II. rendű alperest annak tűrésére kötelezte, hogy a szerződéssel átruházott ingatlanhányadból, illetve ingatlanból a felperes követelése kielégítést nyerjen. Az alpereseket egyetemlegesen a felperes javára 809.100 forint perköltség, az állam javára 776.700 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

A Ptk. 203. § (1) bekezdésére utalással elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperesek által kötött szerződés alkalmas-e arra, hogy a felperes igényének kielégítési alapját részben, vagy egészében elvonja. A szerződéskötés időpontjában a felperes követelése fennállt, igényét az I. rendű alperessel szemben érvényesítette, fizetési meghagyás kibocsátását kérte. Erről az I. rendű alperesnek is tudomása volt, hiszen az ellentmondás benyújtását követően kötötte meg a perbeli szerződést. A házassági szerződés két ingatlan tulajdonjogát érinti, ezek átruházása, illetőleg a II. rendű alperes különvagyonába utalása fedezetelvonásnak minősül a felperesi követelés szempontjából, hiszen mindkét ingatlan fedezetet jelenthetett volna a felperes számára.

Az alperesek a szerződéssel az I. rendű alperes tulajdoni illetőségét, illetve tulajdonát a II. rendű alperes külön tulajdonába utalták. A vétel jogcímeként történt bejegyzéstől függetlenül a szerződés nem tartalmaz rendelkezést a felek közötti pénzmozgásról, emellett a különvagyonba utalás jogintézménye sem feltételezi az ellenérték megfizetését. A különvagyonba utalásnál a juttatás ingyenes, hiszen valójában joglemondásról van szó a juttató részéről. Erre tekintettel a II. rendű alperesre nézve ingyenes előny származott a házassági szerződésből. A szerződéskötés idején az alperesek házastársak voltak, közöttük az életközösség fennállt. A Ptk. 203. § (2) bekezdésében foglalt rosszhiszeműség, illetve ingyenesség vélelmével szemben az alperesek nem bizonyították a jóhiszeműséget és a visszterhességet.

Az ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes kötelezését kérték a másodfokú költségeik megfizetésére.

Álláspontjuk szerint a jogvita elbírálása szempontjából annak van jelentősége, hogy a házassági szerződés ingyenes, vagy visszterhes tulajdon átruházást tartalmazott. A szerződésből nem származott ingyenes előny a II. rendű alperesre nézve, mert mindkét ingatlan vonatkozásában terhekkel terhelt tulajdonjogot szerzett, és a szerződéskötéstől viseli a tartozásokat. A tulajdon átruházáshoz a hitelintézet hozzájárult, az I. rendű alperes két ingatlan után készpénzt nem kapott, de a kb. 53.000.000 forintnak megfelelő adósság fele részétől mentesült azzal, hogy a II. rendű alperes átvállalta a tartozás megfizetését. Ebből következően az ingyenesség nem állapítható meg, sőt, az ingatlanok $\frac{1}{2}$ részének ellenértéke a hitel átvállalása volt, amellyel kb. 26.500.000 forintot takarított meg az I. rendű alperes.

A rosszhiszeműség sem áll fenn, a felperes feljelentése alapján az I. rendű alperessel szemben csalás és egyéb vagyon elleni bűncselekmények miatt indult nyomozást megszüntető határozat indokolása szerint, az I. rendű alperes szabadon rendelkezhetett a vagyonával. Az ingatlan-nyilvántartásba nem került bejegyzésre a felperes és az I. rendű alperes által kötött vállalkozási szerződésben foglalt kikötés, miszerint az I. rendű alperes minden ingó- és ingatlan vagyonával felel a követelésért. Az I. rendű alperes az építkezést rajta kívül álló okok miatt fejezte be, nincs adat arra, hogy az általa átvett összeget nem állt szándékában a kivitelezésre fordítani.

Utaltak arra, hogy a hitelező is felmondta a hitelszerződést, 2011. február 15-én követelését és vételi jogát engedményezte, és az engedményes vételi jogával élt. Emiatt a II. rendű alperes pert indított a Budapest Környéki Törvényszéken.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság érdemben és indokaiban is helyesen állapította meg az alperesek által kötött házassági szerződés viszonylagos hatálytalanságát és ennek következményeként azt, hogy a jogszerző II. rendű alperes köteles tőni a felperes követelésének a szerződéssel átruházott vagyontárgyból történő kielégítését.

A fellebbezési érveléssel szemben az ítéltábla utal a Ptk. 203. § (2) bekezdésének rendelkezésére, miszerint ha valaki hozzátartozójával köt fedezetelvonó szerződést, a rosszhiszeműséget, illetőleg az ingyenességet vélelmezni kell. A jóhiszeműséget, illetőleg a visszterhességet a törvényi vélelemmel szemben az ezzel védekező jogszerzőnek kell bizonyítania. A rosszhiszeműség vélelmének megdöntésére nem alkalmas a fellebbezésben hivatkozott, az I. rendű alperessel szemben indult nyomozást megszüntető határozat és annak indokolása, a II. rendű alperes ellenszolgáltatás nélküli vagyonszerzését az elsőfokú ítélet helyes indokaira utalással maga a szerződés tanúsítja. A vagyonszerzését nem teszi visszterhessé, hogy a II. rendű alperes az ingatlanhányad, illetve az ingatlan tulajdonjogát tartozásokkal terheltlen szerezte meg. A tartozás átvállalása pedig nem jár azzal az eredménnyel, hogy az I. rendű alperes a házasfelek egymás közti belső

jogviszonyában is szabadul a jogügyletből eredő kötelezettségétől, a még fennálló tartozásból reá jutó rész megfizetése alól. A közös célokra felhasznált kölcsönszerződésből eredő teljes tartozás a házastársak egymás közötti jogviszonyára irányadó Csjt. 27. § (1) bekezdése értelmében az alperesek közös adóssága.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét - visszautalva az abban kifejtett helyes indokokra is - a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján megállapított fellebbezési illeték, a pernyertes felperest megillető, az ügy nehézségi fokával, a kifejtett képviseleti tevékenységgel arányban álló, az áfával emelt ügyvédi munkadíj, mint másodfokú perköltség mértékére és viselésére vonatkozó rendelkezés a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdésén, a Pp. 82. § (1) bekezdésén, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdésén, a 4/A. § (1) bekezdésén, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2012. február 14.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Dankó Zsuzsanna
írnok